

(המשך מעמוד 53)

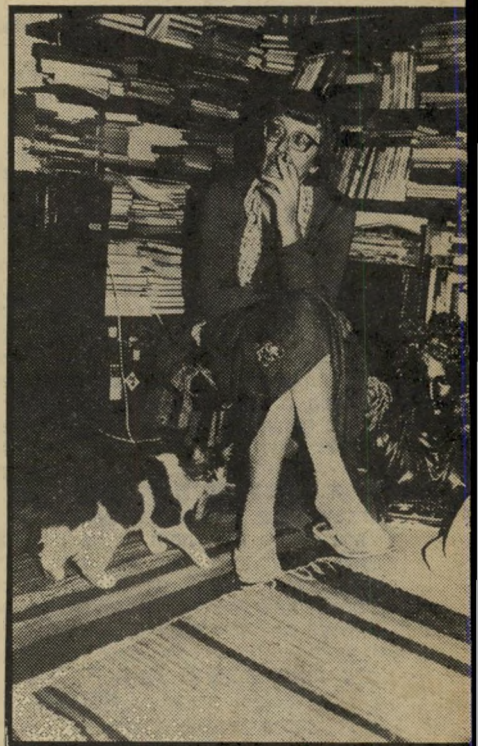
צריך להיות בשביל זה יפהפיה. את יודעת, את מושיטה ידיים, יושבת קרוב, נותנת נשיקה, טראח — בלי עניין, את ישר יודעת מי שבא בחשבון ומי שלא. אני הייתי כזאת מין. את יודעת, אחרי איזה זמן גבר מתחיל להגיד, יש לך גוף טוב! וכאלה, והיו כאלה שהיו אומרים לי אחרי כמה זמן: את יודעת, את לא כל כך מכוערת. יש לי לפעמים חלומות שאני קמה בבוקר ואני יפהפיה.

בספר כתבת שאחרי מין דחת הסתכלת בראי אחרי המון זמן.

עד היום אני לא מסתכלת בראי. בשביל

"השדה הצהובה" בחיים לא השתמשתי בקוסטימה!

נתיבה בן-יהודה עכשיו, לוקחים פושט, עושים אותו קולונל...

מה אני צריכה לראות איך אני נראית, מה זה נותן לי.

את כותבת שאת התרחצת, לא היה איכפת לך איך את נראית. בפלמ"ח לא חפפו את הראש עם שמפו?

איוה שמפו? לא היה שמפו. היו חופפים את הראש עם סבון שקדים. פעם באמצע המילחמה באילת-השחר אתה צעקה לאחד הנהגים, תביא לי שמפו כזה עם בושם והתחיל שם ויכוח אם היא בסדר או

לא בסדר שהיא רוצה שמפו. אני לא רציתי להשתתף בוויכוח.

למה?

היא אמרה מה יש, למה שלא נשים פרחים בחזירים, שנשפח את הנשיות שלנו, שכשהם חוזרים מהקרב נראה יפה עם ראש חטוף, זכותה להיות כוסית, אם זה מה שהיא רוצה. זה בכלל לא רע להיות משרתת — אין אולקוס, אין התקפות לב.

עד מה את מדברת? אני מדברת על דברים של יופיו, כמו קוסטימה...

אני בחיים לא השתמשתי בקוסטימה. מי צריך את זה בכלל, מה זה עושה לי? מיקלחות עושה לי טוב, אלכוהול עושה לי טוב, סיגריות עושה לי טוב.

זה עוד מהפלמ"ח!

זה לא בגלל המפלמ"ח, זה בגלל שאני מכוערת.

תיבה, את מגזימה.

מה מגזימה, איוה מגזימה, תראי, אני הייתי רק שלוש שנים יפה בחיים שלי, מגיל אפס עד שלוש. כעת התינוק של עמל, הנכד שלי, אדם, הוא כזה יפוף שאני מתפללת שלא יירש את התכונה הזאת של הסבתא שלו.

בואי נדבר על היחס של אני שי הפלמ"ח וידי הארץ לחברה? שהגיעו ארצה אחרי השואה. כי "עמוד האש" בפרק על הפתרון הסופי דובר על מדיניות ההשתקף של היישוב. בספר שלך, שנכתב לפני שהקרינו את "עמוד האש", את כותבת הרבה פעמים על הי השתקף, על זה שלא דיברתם על זה. למה?

את מדברת על הפלמ"ח, ומה היה אחרי זה? שנים לא דיברו על זה, ומי העיז בכלל להגיד שהוא מבין אידיש, ילדי תל-אביב של העליה הראשונה והשניה לא ידעו אידיש. ההורים שלנו דיברו רק עברית, לא יכולנו לסבול אף אחד עם מיבטא זר. את יודעת מי גרם לחברה לצאת מהחזורים? יוסל ברגנר הצייר, הוא לא ידע עברית ורק יודל מרמרי העיז לדבר איתו אידיש. לאט לאט הסתבר שגם דן בן-אמוץ יודע אידיש וכל מיני, והתחילו פתאום לדבר אידיש אחד עם השני אחרי שנים של שתיקה, ופולניות. מי העיז לדבר פולנית? יום אחד הגיעה איוו להקת פנטומימה מפולניה, להופיע בחמאס, וזה היה הרבה שנים אחרי ש פירקו את הפלמ"ח. הם היו נהדרים. אחרי ההופעה עשו להם מסיבה, הזמינו אותם לבוא והם אמרו צו, אף אחד לא ענה להם. אמרו צו פעם אחת, פעם שניה, ואז עמיקם גורביץ, שהיה קומוניסט ועשה ניחוח ברגל שלו בווארשה, באומץ לב גדול דיבר בפולנית. עוד הוא מדבר, חיים חפר אמר עוד צו ואז דן בן-אמוץ אמר, קונץ גדול! והתחיל לתרביץ אותה בצוראים, אל תשאלי, אמרנו יה אללה, החברה יודעים כאן פולנית, תשמעי, זה לא היה צחוק. אביבי (בעלה לשעבר, הפרופסור פינחס אביבי) היה אציל ממוצא לטבי ואני הייתי אצילה ממוצא רוסי דור שלישי בארץ, וכך נפתח האביב הפולני. ופתאום היה הבמאי ההוא, שרצח את אשתו, רומן פולנסקי, ועשה את סכין במים וכל הפולנים הסמויים התגלו. את יודעת מה זה, הם הסתירו את זה. כי אנחנו החברה של הפלמ"ח, שנאנו את העניין הגלוי, ואני יש לי חשש גדול שגם אנחנו וגם יהדות אמריקה לא עשינו מספיק בשביל להציל את יהדות השואה. למה יגאל לוסין, המפיק של עמוד האש, מתעקש כל כך על העניין של מצדה? כי זה היה האליבי של המנהיגות, שפחדה שאנחנו אולי היהודים האחרונים שנשארו בעולם, יהדות אמריקה היתה בכלל אנטי-ציונית, המדינה לא עניינה אותה. גם במלחמת השחרור לא עשתה כלום. ואנחנו, אנחנו כל-הזמן הלכנו בהרגשה על צעבים על החברה מהשואה. "אמרנו לכם תבואו, ואתם לא באתם, אז אכלתם אותה". האשמנו אותם שכשכולנו להציל אותם הם לא שמעו בקולנו ולא באו. האשמנו אותם שהם גרמו לנו לדימוי כל כך שלילי של צאצא מובל-לטבח. בימינו, אבא שלי נסע להביא את המיטפתה שלו מליטא, היטלר כבר היה בשלטון בגרמניה. הם אמרו לו רק נגמור את הבינוס, שאלתי אותו, כשהוא חזר בלעדיהם, איוה בינוס יש להם שם. לא יכולתי להבין, את מבינה מה היה

היחס שלנו לאנשים כאלה? פשוט לא רצינו להיות כמותם. לכן לא דיברנו איתם על מה שהיה שם ולא שאלנו שאלות ולא סבלנו מיבטא זר ודיברנו רק עברית והכרחנו אותם לדבר רק עברית. רצינו שהם יהיו כמונו מהר מאוד. מילת הגנאי הכי גרועה בפלמ"ח היתה גחל"ץ — גיוס חוץ-לארץ.

מתי התחתנת?

ב-1950 ודווקא עם מישהו מהחי"ש. באתי פה לירושלים ללמוד בבצלאל. הוא

מה זה פה? פלמ"ח דום, שמאלה פנה, על אלטלנה התנפל!

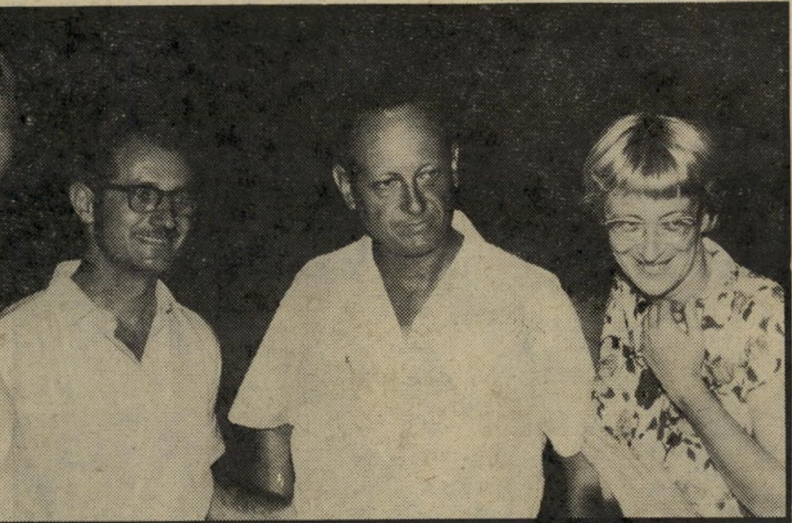
היה סטודנט לפיסיקה, קראו לו פינחס אביבי. הוא היה בן 28, אני בת 21. הוא היה כבר בסוף הלימודים לאס"אי וידע המון בתחומים אחרים. חוץ מספורט וספרות הוא ידע פילוסופיה וכל מיני, השפוע הרשפעי עקב היוזמי מטומטמת, וזה פיתה אותי, אז התחתנתי איתו. אני תמיד אמרתי שיש לו פנים יפים מאוד אבל הוא לא התחזה כיפה ולא הלך כיפה ויותר לא תשמעי ממני מילה. כי זה

רופא פסיכיאטר, היא היתה אומרת לך אצלנו במישחחה אין משוגעים. היה כזה פער דורות.

כשאנחנו צחקנו על בן-גוריון הם רצו להרג אותו. היה עוד סיפור, הדור של ההורים שלנו, שהגשימו את הציונות, היה דור מינימליסטי. הכל היה קדוש, גם ההשתקף היתה קדושה. הפשעים הרשונים הושקפו, הטעויות הושקפו. כל כך חשוב היה בעיניהם שיצליח העניין של מדינת-ישראל, שהם טיחו את הטיי נופת והסיבה לזה היתה לאומית. ואני מדברת עלי, על בת של ציוני שמסר את נשמתו לציונות. אולי זה היה אחרת אילו הייתי בת של סוחר מלילנבלום. אבא שלי היה כמו שרה-חינוך, הוא היה מחנך גדול שאמר כל העם צבא וכל הארץ חזית.

והיו בינינו ויכוחים ואני סבלתי מזה שהוא היה מפא"יניק. הפלמ"ח לא אהב ילדי מנהיגים. היתה לי חברה שכתבתי עליה בספר ונהרגה בקרבות. אבא שלה היה אחר-כך שר בממשלת-ישראל. אבא שלה שהיא סבלה מזה, אז מה את חושבת, שה היה קל להתבגר על הרקע הזה? לנו לא היו בעיות. אני אין לי שום יסורי מצפון. את הבעיות ופער הדורות המציאו כבר אדם וחווה.

וזו המדינה שרצינתם, שחלמי תם? איך הרגשת כשקמה הי מדינה? רע מאוד. שום דבר לא יצא כמו שרציי

נתיבה עם יגאל אלון וחיים חפר

...בכלל לא רע להיות משרתת — אין אולקוס ואין התקפת לב!"

נו, הכל היה חרא. לא הינוך חנינם ולא בריאות חנינם. הכל חרא. כל מה שחלמנו חרא, בעיקר הפוליטיקה.

זקודם, בזמן פרשת "אדמי לנה" חשבת שזה נכון להטביע את האזניה?

אני הייתי נגד לרוץ על אלטלנה. תראי, זה לא היה פשוט. היום זה נראה רע. מה זה בכלל מילחמת אחים. הרגיו אותי שהפלמ"ח קפץ לדום עם כל מילה של בן-גוריון. נו נו, מה שאני חשבת, מה שאני אמרתי...

מה?

שלא חתמתי כשהתגייסתי לפלמ"ח שאני אלחם נגד אצ"ל. מוכרחים לשאול כל אחד ואחד אם הוא מוכן להילחם באצ"ל. אבל מה זה פה, פלמ"ח דום, שמאלה פנה, על אלטלנה התנפל?

היית בעד פירוק הפלמ"ח?

כן, לא ראיתי צורך במטה כפול עם כל הביורוקרטיה והגניימט. אבל השיקול של בן-גוריון היה אחר. בן-גוריון רצה לשבור את הרוח. אנחנו היינו מתנדבים והוא כל הזמן צעק ממלכתיות ממלכתיות, מה שצועקים היום שימעו פרס ודיין.

ליגאל אלון היתה תוכנית נורא מעניינת. אני בכלל נורא אהבתי את יגאל. לא אהבתי, הערצתי. הוא היה אלייל. מה שחשב קיבלתי. היו לו רעיונות גאוניים. אז הוא תיכנן להקים את חזית דל"ת, או כמו שזה נקרא מטה פיקוד הדרום, וכך להשאיר את כל הפלמ"ח ביחד. כך אפשר, לשמר את הרוח, את השירים, את הי ציבטורן. ואז חטיבת יפתח בגדה בו,

חטיבת יפתח בגדה, ביגאל אלון והוא לא דיבר עם מולה כהן חמש שנים

לאהוב את הציונות. ומה עם התיסכולים התסביכים של ההורים שלנו? את יודעת איך אני התבגרת? אני התבגרת במיל-חמתי-העולם השנית. העולם השתנה מקצה לקצה, התחילה מתירנות, נהיה פתאים חופש מין. חאלס חאלס, גמרנו עם החולי צות המכופרות עד צוואר, גמרנו עם מגילות יוחסין, לוקחים אחד פושט שמצי שייין בקרבות, עושים אותו קולונל. מעמדות השתנו, העולם התהפך, וההורים שלנו פה בארץ נשארו מהמאה ה-19. הם היו פוריסטים. לא היה להם מין. פסיכולוגיה לא היתה עד שנות השישים. אם הייתי באה לאמא שלך ואמרת אני צריכה